

и е размѣсено сърбско-българско правописание. Но нѣма съмнѣние че тая рѣкопись е прѣписана отъ по-старъ паметникъ и че нейний първоисточникъ е синодикътъ, който е съставенъ въ 1211, по рѣшението на тогавашний български съборъ. Тоя въпросъ подробно е разгледавъ въ една наша статия, напечатана въ руский „Журналъ Министерства Народ. Просвѣщенія“, 1885 г. Априлъ. Тамъ ние сме се опитали да развѣщѣемъ и историко-литературното значение на тия славословия. Тука на кратко ще забелѣжимъ само това.

Литературната форма на тия славословия не е нѣщо ново: подобни славословия сж били внесени и въ гърцкый синодикъ, който е съставенъ въ 842, на събора противъ иконоборцитѣ, и който отдавна е билъ приетъ и отъ българската църква. По него сж се водили и съставителетѣ нъ търновский синодикъ.

Отъ ония лица, които християнската църква признава за светци, въ гърцкый синодикъ сж почетени съ подобни славословия само нѣколко и то такива, които сж сторили особно голѣми услуги на тая църква, именно: равноапостолнитѣ Константинъ и Елена, царица Теодора, св. Андрей Критски, св. Теодоръ Студитъ и още нѣкои такива *учителие* и *зобрада* на православието. Отъ тука става ясно, колко високо многобройнитѣ членове на търновский съборъ сж цѣнили заслугитѣ на свв. Кириль, Методий, Климентъ, Сава, Гораздъ и Наумъ. — Но славословията, за които ни е рѣчта, ставатъ още по-любопитни, по-важни, като обърнемъ внимание, че тие наши светци тука се прославяватъ не за другитѣ си подвизи, а за своята писателска, народопросвѣтителна дѣятелность. —

Въ България, особно югозападна, по едно врѣме свв. Кириль, Методий и петима отъ тѣхнитѣ ученици сж били прославявани на 17 Юлий и заедно, подъ име *свети седми-численници*. Славнитѣ словѣнски учени мъже — Григоровичъ и Шафарикъ мислѣха, че празникътъ на седмичисленницитѣ е установенъ, може би, още въ най-старитѣ врѣмена. Мене се чини, че тоя празникъ не ще да е толкова старъ. Както видохме, въ горѣприведеното славословие се споменуватъ само четирма отъ ученицитѣ, безъ Ангелара. Подобно нѣщо срѣщаме и въ краткото Климентово житие, което е намѣрено въ единъ Охридски гърцки рѣкопись, писанъ на кожа, но не по-рано отъ 13-й вѣкъ. Въ това житие такожде се споменуватъ само четирма отъ ученицитѣ, безъ Сава. — Такви пропускания въ реченитѣ паметници щѣха да бждатъ невоз-